

Warszawa, 21 września 1937 r.

URZĄD PATENTOWY

B 64c 1/14

OTEKA

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY

Nr 25218.

Kl. 62 b, 3/10.

Jacques François Gabriel Chobert
(Saint-Etienne, Francja).

Zamek ryglowy do pojazdów mechanicznych, zwłaszcza samolotów.

Zgłoszono 24 maja 1934 r.

Udzielono 20 lipca 1937 r.

Pierwszeństwo: 29 maja 1933 r. (Francja).

Znane są zamki ryglowe do pojazdów mechanicznych, zwłaszcza samolotów lub samochodów. Te znane zamki ryglowe posiadają zazwyczaj obrotowy klucz o wychylnym uchwycie, osadzonym na trzpieniu ruchomym, przy czym uchwyt jest zwykle wpuszczony w otwór ruchomego trzpienia i opiera się na nim zapewniając tym samym jego zaryglowanie.

Wynalazek niniejszy ma na celu usunięcie wad znanych zamków ryglowych. Zamki według wynalazku posiadają zawiasę, stanowiącą nasadę uchwytu klucza, która posiada kształt rurki i opiera się całą powierzchnią zewnętrzną na brzegach otworu narządu stałego, dzięki czemu zapewnione jest dobre prowadzenie nasady trzpienia

uchwytu i nie ma obawy zniekształcenia uchwytu zamka przez nadmierne siły, a przy tym niewielki ciężar zamka umożliwia jego stosowanie na samolotach.

Według jednej z postaci wykonania zamka uchwyt jest wykonany z metalowej taśmy, wyciętej z blachy i zgiętej tak, iż tworzy przegub klucza zamka, a jednocześnie rurowa część zamka zapewnia prowadzenie tego trzpienia uchwytu w otworze stałego narządu zamka.

Według innej postaci wykonania zamka według wynalazku trzpień klucza w kształcie rurki posiada przekrój prostokątny, dzięki czemu otrzymuje się dobre prowadzenie i jednocześnie niezawodne sprzęganie narządów ryglujących zamka.

W innych odmianach wykonania zamka według wynalazku odchylny uchwyt klucza posiada występy, które w położeniu podniesionym uchwyty klucza zapewniają przesuwanie nasady, a tym samym i odryglowanie zamka, otwarcie zaś otrzymuje się wówczas przez zwykły obrót klucza, przy czym w tych zamkach uchwyt klucza może uzyskać mniejsze wymiary, a tym samym otrzymuje się mniejszy ogólny ciężar zamka, przy jednoczesnym umożliwieniu łatwego otwierania zamka, zawierającego sprężynę o stosunkowo dużej sile.

Zamek według wynalazku w innej jeszcze odmianie wykonania posiada rygiel zamkowy, uruchomiany kluczem obrotowym, osadzonym na uchwycie ruchomym, przy czym rygiel ten wchodzi do otworu stałego narządu, o który opiera się po obrocie, zapewniając zamocowanie narządu ruchomego.

Na rysunku przedstawiono przykład wykonania zamków ryglowych według wynalazku. Fig. 1 — 4 przedstawiają zamek ryglowy z uchwytem ryglującym, fig. 5 — 9 — zamek ryglowy według wynalazku, wyposażony w rygiel i płytkę zabezpieczającą, fig. 10 — 19 — odmianę zamka ryglowego z suwakiem zabezpieczającym, nstawianym przez odchylny uchwyt zamka, fig. 20—26 — dalszą odmianę wykonania zamka ryglowego z zabezpieczającym rygłem, fig. 27 — inną odmianę zamka ryglowego według fig. 20 — 26, fig. 28 — 33 — dalszą odmianę wykonania zamka ryglowego, wreszcie fig. 34 i 35 — widok z góry na drzwiczki z odmiennie zmontowanymi zamkami.

Zamek ryglowy według fig. 1 — 5 posiada trzpień 20, stanowiący zawias odchylnego uchwyty 21, przy czym trzpień 20 obraca się w otworze 22 nieruchomej ścianki 23, a odchylny uchwyt 21 przechodzi przez podkładkę ryglującą 24. Śrubowa sprężyna 25 naciska stale na trzpień w kierunku strzałki f_{10} .

Stosownie do wynalazku trzpień 20 klucza posiada kształt rurki, tak iż trzpień ten jest prowadzony prawidłowo podczas swego ruchu obrotowego i przesuwu w otworze 22.

Poza tym trzpień 20 klucza posiada w górnej części przekrój prostokątny, na który zachodzi podkładka ryglująca 24, obracana dzięki temu za pomocą trzpienia 20.

Trzpień 20 klucza jest wykonany z paska wyciętej blachy (fig. 3), zwiniętej na obydwóch końcach 20¹ i 20² (fig. 4), po czym zgiętej (fig. 2) tak, aby została utworzona rurka i zawiasa 20³, w którą wkłada się poprzeczkę 26 uchwyty 21 (fig. 5). Górna część trzpienia klucza posiada przekrój prostokątny, tak iż może obracać podkładkę ryglującą 24.

Z drugiej strony uchwyt 21 klucza posiada dwa występy 27¹, 27² tak, iż przy ustawieniu uchwyty 21 klucza w pionowym położeniu występy te, opierając się swymi bocznymi krawędziami o podkładkę ryglującą 24, podnoszą zespół klucza i zawiasy na wysokość występow 27¹ i 27², dociskając jednocześnie sprężynę 25.

W tym położeniu uchwyty 21 podkładka ryglująca 24 nie opiera się ścianką 28, dzięki czemu ścianka ta może być przesuwana nie będąc naciskana przez uchwyt 21 wskutek opierania się występow 27¹, 27² na dolnej podkładce. Dzięki temu odchyleniu uchwyt 21 klucza zostaje odryglowany, a jego podstawa 26 zostaje podniesiona ponad ścianką 28.

Wtedy wystarczy obrócić klucz, aby nastawić uchwyt 21 w kierunku szczeliny, wykonanej w ściance 28 tak, aby uchwyt mógł przechodzić przez ten otwór.

Zastosowanie występow umożliwia uniknięcie ciągnięcia, a tym samym umożliwione zostaje zmniejszenie wysokości klucza, ponieważ otwieranie zamka odbywa się za pomocą zwykłego przekręcenia uchwyty, poza tym umożliwia jest również łatwe

otwieranie zamka ze sprężyną 25 o stosunkowo znacznej sile napięcia.

W przykładzie wykonania, przedstawionym na fig. 6 — 9, klucz uruchamia rygiel zamykający, który wchodzi do otworu lub do wycięcia nieruchomego narządu, opierając się na jego powierzchni w celu unieruchomienia go. W tym celu odchylony uchwyt 21 z trzpieniem 20 klucza jest umieszczony w miseczce 30, przymocowanej nitami 31 do ruchomej ścianki 32 zespołu.

Uchwyt 21 klucza posiada dwa występy 27¹, 27², przy czym uchwyt ten jest osadzony na rurkowym trzpieniu prostokątnym 33. Trzpień 33 przechodzi najpierw przez podkładkę ryglującą 34 (fig. 12), która posiada prostokątny otwór środkowy 35, sprzęgający trzpień 20 z uchwytem klucza 21, tak iż umożliwiony jest ruch przesuwny trzpienia 33 w podkładce 34. Podkładka ryglująca 34 posiada dwa boczne rowki 35¹ i 35², które umożliwiają przejście występów 27¹ i 27² uchwyty 21. Końcówka podkładki ryglującej 34 posiada z jednej strony długi języczek 36, ograniczający ruch obrotowy klucza do ćwierć obrotu, oraz krótki języczek 37, który służy do zaryglowywania zamka w położeniu zamkniętym.

Podkładka ryglująca 34 jest dociskana do uchwyty 21 stożkową sprężyną śrubową 38, która po docisnięciu jest zupełnie płaska.

Trzpień 33 przechodzi przez miseczkę 30 (fig. 7) z okrągłym otworem środkowym 39, który umożliwia swobodny ruch obrotowy i przesuwny trzpienia 33. Miseczka 30 posiada poza tym dużą szczelinę podłużną 40, która ogranicza ruch języczka eporowego 36 podkładki ryglującej 34, oraz mały otwór 41, w który wchodzi języczek ryglujący 37 w położeniu zamkniętym.

Trzpień 33 przechodzi następnie przez obrotowy rygiel zamykający 42 (fig. 9), który posiada w środku otwór prostokątny

43, przez który przechodzi trzpień 33 klucza. Koniec 42¹ rygla zamykającego 42 jest zakrzywiony i zaokrąglony, tworząc powierzchnię pochyłą, która ułatwia nasuwanie rygla na nieruchomą ściankę 44. Drugi koniec 42², przenoszący odpór końca 42¹ na drugą ściankę 32, jest zagięty w mniejszym stopniu.

Wszystkie narządy, nałożone na trzpień 33 klucza, są dociśnięte do siebie za pomocą śrubowej sprężyny 45, która jest z kolei ściskana za pomocą pierścienia 46, podtrzymywanego przetyczką 47, umocowaną na końcu trzpienia 33 klucza.

W położeniu zagiętym uchwyt 21 klucza jest odchylony w głąb miseczki 30. Rygiel zamykający 42 opiera się końcem 42¹ o wewnętrzną powierzchnię stałej ścianki 44 zespołu, podczas gdy drugi koniec 42² tego rygla 42 opiera się o ruchomą ściankę 32. Sprężyna 45 stale dociska ruchomą ściankę 32 do stałej ścianki 44.

W położeniu zamkniętym podkładka ryglująca 34 jest dociśnięta uchwytem 21 klucza i ściska sprężynę 38, opierając się o dno miseczki 30. Krótki języczek ryglujący 37 jest wpuszczony do małego otworu 41 miseczki 30. W tym położeniu zamknięcia rygiel 42 nie może się obracać, gdyż stoi temu na przeszkodzie języczek 37, który sprzęga trzpień 33 klucza ze stałą miseczką 30.

Aby odłączyć ściankę 32, należy podnieść uchwyt 21 klucza (fig. 6). Występy 27¹, 27², działające jak kciuki, opierają się na miseczce 30 i podnoszą trzpień 33 klucza ściskając sprężynę 45. Uchwyt 21 klucza zwalnia podkładkę ryglującą 34, która, naciskana śrubową sprężyną stożkową 38, może podnieść się na wysokość nieco większą od wysokości krótkiego języczka 37. Języczek 37 wysuwa się z otworu 41 miseczki 30, natomiast języczek 36, będąc nieco dłuższym, pozostaje w szczelinie 40. Wówczas można obrócić klucz o kąt, odpowiadający długości szczeliny 40. Klucz

obracając się pociąga również rygiel 42, który ześlizguje się ze ścianki 44, tak iż umożliwiające zostaje odsunięcie ruchomej ścianki 32.

W celu zamocowania ścianki 32 należy obrócić klucz w kierunku przeciwnym; klucz pociąga za sobą rygiel 42, a dzięki zaokrąglonemu końcowi 42¹ rygiel ten może wejść za ściankę 44 pomimo grubości tej ścianki. Pod koniec swego ruchu klucz, obracając się, pociąga podkładkę ryglującą 34, która sprowadza języczek ryglujący 37 ponad otwór 41 stałej miseczki 30. Po odchyleniu uchwytu 21 klucza występy 27¹, 27² umożliwiają odprężenie sprężyny 45. Podkładka ryglująca 34 jest dociśnięta do dna miseczki 30, a języczek 37 wchodzi do otworu 41, ryglując zamek w położeniu zamkniętym.

W odmianie zamka, przedstawionej na fig. 10 — 19, zastosowana jest również miseczka 30, w której jest osadzony klucz z odchylnym uchwytem 21, posiadającym środkowy występ 27. Miseczka 30 jest przymocowana do ścianki 32 i posiada w środku okrągły otwór 50 z bocznymi wcięciami 51¹, 51². Ponadto miseczka 30 posiada również szczelinę łukową 40.

Uchwyt 21 klucza ze środkowym występem 27 jest osadzony na prostokątnej zawiasie 33 (fig. 11), stanowiącej trzpień klucza. Zawiasa ta posiada wcięcie 53, które umożliwia swobodny ruch występu 27 uchwytu 21 klucza. Trzpień 33 klucza o przekroju prostokątnym jest wykonany z odcinka taśmy blachy (fig. 12); skrzydełka 54¹, 54² odcinka zostają zagięte w ten sposób, że otrzymuje się kształt skrzynkowy o prostokątnym przekroju według fig. 13, po czym uchwyt 21 klucza nakłada się na taśmę i następnie przechyla się do siebie obydwa końce taśmy (fig. 14). Trzpień 33 klucza przechodzi najpierw przez otwór prostokątny 56 krążka nastawczego 55 (fig. 18), zaopatrzonego w występ oporowy 57. Krążek 55 jest odpychany uchwytem 21

klucza w głąb miseczki 30. Występ 57, wchodzący do szczeliny 40 stałej miseczki 30, ogranicza kąt obrotu, jaki może opisać klucz. Trzpień 33 klucza przechodzi następnie jeszcze przez rygiel zamykający 42 (fig. 10 i 19). Rygiel 42 posiada w środku otwór prostokątny 43, w który wchodzi trzpień 33 klucza. Otwór prostokątny jest przedłużony na obydwie strony małymi wcięciami 43¹, 43², które umożliwiają swobodne przejście języczka ryglującego 56 (fig. 16). Języczek ryglujący 56 jest wpuszczony do trzpienia klucza i poddany naciskowi małej sprężynki śrubowej 58, umieszczonej w trzpieniu 33 klucza, która to sprężynka stale oddziaływa na języczek w kierunku strzałki f5 dążąc do wsunięcia języczka w wycięcia 51¹, 51² miseczki 30 (fig. 17).

W położeniu zamkniętym języczek ryglujący 56 jest sztywno połączony z miseczką 30 za pośrednictwem dwóch występów 57¹, 57², wpuszczonych do wycięć 51¹, 51² stałej miseczki 30. Rygiel 42 nie może obracać się, ponieważ jest sztywno połączony z trzpieniem 33 klucza, który jest sprężynięty z miseczką 30 za pośrednictwem języczka ryglującego 56. Po podniesieniu uchwytu 21 klucza występ środkowy 27 opiera się na języczku ryglującym 56, przesuwając go w kierunku przeciwnym do zaznaczonego strzałką f5 i ściskając jednocześnie sprężynkę śrubową 58. Języczek 56 wysuwa się ze stałej miseczki 30, tak iż klucz może swobodnie obracać się i pociągnąć rygiel 42, który zsuwa się wówczas ze ścianki 44 samolotu i umożliwia odsunięcie ścianki ruchomej 32 samolotu, np. drzwi-czek, przy czym kąt obrotu klucza jest ograniczony, np. do ćwierci obrotu, dzięki występowi 57 krążka 55 wpuszczonego w szczelinę 40 stałej miseczki 30.

W celu zamknięcia zamka należy obrócić klucz w kierunku przeciwnym, przy czym klucz pociąga wówczas rygiel 42, który dzięki swemu zaokrąglonemu końcowi 42¹ może łatwo nasunąć się na stałą ścian-

kę 44 samolotu. Pod koniec swego obrotu klucz sprowadza występy 57¹, 57² języczka ryglującego 56 na wprost wcięć 51¹, 51² miseczki 30, przy czym sprężynka 58 usiłuje podnieść języczek w kierunku zaznaczonym strzałką f5. Z chwilą wychylenia uchwytu 21 klucza występ środkowy 27 uwalnia języczek ryglujący 56, który, podnosząc się w kierunku strzałki f5, ponownie wchodzi wystęпами 57¹ i 57² w wycięcia 51¹, 51² uniemożliwiając obrót klucza zamka.

Opisane wyżej zamki posiadają klucz o odchylnym uchwycie, co jest jednakże niedogodne z tego względu, iż wgłębienie, w którym mieści się ten uchwyt, powinno posiadać dość znaczną średnicę, co z kolei jest niekorzystne w samolotach zarówno pod względem estetycznym, jak i aerodynamicznym.

W odmianie zamka, przedstawionej na fig. 20 — 26, brak powyższej wady. Zamek ten posiada miseczkę 30 (fig. 25), zamocowaną w ścianie 32 drzwiczek samolotu. Miseczka 30 posiada otwór okrągły 60 z dwoma wycięciami prostokątnymi 61¹, 61² oraz obwodowym wycięciem 62 o długości łuku, odpowiadającego kątowi 90°. Klucz 63 jest wykonany z jednego kawałka. Klucz ten (fig. 21 — 23) posiada łeb 64 o wysokości równej głębokości miseczki 30, tak iż górna powierzchnia łba znajduje się w płaszczyźnie tej miseczki i całkowicie wypełnia wgłębienie miseczki, posiadającej stosunkowo niewielką średnicę. Łeb 64 posiada szczelinę 65 oraz mały otwór środkowy 66, sięgający do szczeliny 65.

Trzpień klucza stanowią dwa równoległe ramiona 67¹, 67² ze spłaszczeniami 68¹, 68², między zaś ramionami znajduje się wolna przestrzeń 67³. Języczek ryglujący 69 (fig. 24) jest umieszczony w wolnej przestrzeni 67³ między ramionami 67¹, 67² klucza. Języczek ryglujący 69 posiada z jednej strony trzpień 69³, który wchodzi do otworu 66 łba klucza 64, a z drugiej

strony występ 69⁴, który służy do prowadzenia sprężyny 70, umieszczonej między ramionami klucza i naciskającej na języczek ryglujący 69 w kierunku zaznaczonym strzałką f5. Rygiel 42 (fig. 26) jest nasunięty na ramiona 67¹, 67² klucza i obracany za pomocą płaskich powierzchni tych ramion. Sprężyna 71, podtrzymywana przetyczką 72, pociąga klucz w kierunku, zaznaczonym strzałką f6. W położeniu zamkniętym rygiel 42 opiera się końcem 42¹ na wewnętrznej powierzchni ścianki 44 samolotu, a drugim końcem 42² opiera się o ściankę 32 drzwiczek samolotu. Rygiel 42, pociągany za pomocą sprężyny 71, dąży do docięnięcia ścianki 32 drzwiczek do powierzchni nieruchomej ścianki 44. W tym położeniu występ ryglujący 69, wypychany ku górze sprężyną 70, wsuwa obydwa swe występy 69¹, 69² do wycięć 61¹, 61² miseczki 30. W ten sposób rygiel 42 zostaje sztywno sprzęgnięty z miseczką 30 za pośrednictwem języczka ryglującego 69, wobec czego rygiel 42 nie może obracać się.

W celu otwarcia zamka należy włożyć do szczeliny 65 łba 64 klucza koniec śrubokrętu w celu naciśnięcia trzpienia 69³ występu ryglującego 69, który, posuwając się w kierunku przeciwnym do kierunku zaznaczonego strzałką f5, wysuwa występy 69¹, 69² z wycięć 61¹, 61² stałej miseczki 30. Następnie należy pokręcić klucz 63, odryglowany w powyższy sposób od miseczki 30, a wówczas klucz 63 pociąga rygiel 42, który zsuwa się ze ścianki 44 samolotu, tak iż drzwiczki zostają otwarte.

Ruch obrotowy klucza 63 jest ograniczony występem 75, wystającym z łba 64 i ślizgającym się w wycięciu okrągłym 62 stałej miseczki 30. W celu zamknięcia zamka należy również użyć odpowiedniego narzędzia, które należy włożyć do szczeliny 65 łba 64, a następnie obracać łeb 64 w kierunku przeciwnym do kierunku ruchu podczas otwierania zamka. Rygiel 42

wchodzi pod stałą ściankę 44 samolotu, a pod koniec jego strwu występy 69¹, 69² występu ryglującego 69 znajdują się tuż pod wycięciami 61¹, 61² miseczki 30. Z chwilą wyjęcia narzędzia ze szczeliny 65 występ ryglujący 69 przesuwa się w kierunku strzałki f5, a występy 69¹, 69² wchodzi do wycięć 61¹, 61² miseczki 30 ryglując urządzenie w położeniu zamkniętym.

W dalszej odmianie zamka, przedstawionej na fig. 27, między narządem ryglującym 69 i rygłem 42 jest umieszczona druga miseczka 92, w której mieści się mała sprężynka śrubowa 93. Otwór 22 posiada średnicę wewnętrzną nieco większą od szerokości występu ryglującego 69, tak iż występ ten może swobodnie wsuwać się do otworu pod działaniem sprężynki 93.

Opisany wyżej zamek, przedstawiony na fig. 20 — 26, wymaga użycia narzędzia do jego otwierania lub zamykania, natomiast w odmianie zamka według fig. 28 — 33 użycie narzędzia do jego otwierania czy zamykania staje się zbędne.

Zamek w tym wykonaniu posiada miseczkę 30 z otworem środkowym 80 i współśrodkową z nim szczeliną 81 oraz dwoma otworami 82¹, 82². Cylindryczny klucz 83 posiada łeb 84 oraz cylindryczne przedłużenie 85 o bokach spłaszczonych 86¹, 86² (fig. 31 i 32). Łeb 84 posiada dwa rowki 85¹, 85², rozmieszczone na łbie średnicowo przeciwległe. Rowki te nie są wykonane na całej długości łba 84, lecz na końcach rowków pozostawiony jest w górnej części łba kołnierz o grubości około 1 mm, stanowiący ściankę zatrzymową.

Do rowków 85¹, 85² wchodzi dwie zagięte łapki 87¹, 87² wydrążonego przycisku 87 (fig. 30), który obejmuje łeb 84 klucza i jest wypychany stale na zewnątrz śrubową sprężyną stożkową 89, umieszczoną między przyciskiem 87 i łbem 84 (fig. 28). Poza tym obwód i powierzchnia górna przycisku 87 są moletowane w celu dogodnego uruchomienia przycisku.

W położeniu otwarcia (fig. 28) przycisk 87 wystaje z miseczki 30, a więc można ręcznie obrócić klucz i zamknąć zamek. Podczas ruchu obrotowego przycisk 87, którego zagięte łapki 87¹, 87² wchodzi do rowków 85¹, 85² klucza 83, obraca łeb klucza 84, a tym samym i cylindryczne przedłużenie 85 klucza oraz rygiel 42 (fig. 27).

Ruch obrotowy klucza 84, 85 jest ograniczony występem 88, znajdującym się we łbie 84 (fig. 32) i przesuwającym się w szczelinie 81 stałej miseczki 30. Po obrocie przycisku drzwi są zamknięte, lecz zamknięcie jeszcze nie jest zaryglowane, a przycisk nie jest ukryty.

W położeniu zamknięcia haczyk ryglujący 90, osadzony na przycisku moletowanym 87 (fig. 30), znajduje się pod otworem 82¹ stałej miseczki 30 (fig. 33).

Należy więc nacisnąć przycisk 87, który przesuwa się w kierunku przeciwnym do kierunku zaznaczonego strzałką f5, ściskając sprężynę 89, natomiast haczyk ryglujący 90 o ostrym końcu obraca nieco w tył przycisk 87, tak iż haczyk 90 wchodzi do otworu 82¹. W tym czasie należy nieco obrócić przycisk 87 i następnie zwolnić go, a wówczas przycisk nieznacznie podnosi się, haczyk ryglujący 90 zaś zahacza o mostek, utworzony między otworami 82¹, 82² stałej miseczki 30.

W tym położeniu zespół już nie może obracać się, a górna powierzchnia przycisku 87 znajduje się w przybliżeniu w jednej płaszczyźnie ze ścianką, do której jest przymocowany zamek. Chcąc otworzyć zamek należy nacisnąć kciukiem ręki górną powierzchnię przycisku 87, przy czym nacisk ten uwalnia haczyk 90 i wówczas nadaje się niewielki ruch obrotowy, aby umożliwić haczykowi ustawienie się na wprost otworu 82¹, po czym już uwolniony przycisk 87 wysuwa się w kierunku zaznaczonym strzałką f5, tak iż wystaje z miseczki 30 i może być ujęty palcami ręki i obrócony w kierunku otwierania zamka.

W opisanych przykładach wykonania, przedstawionych na fig. 1 — 33, przyjęto iż zamek jest zmontowany na drzwiczkach (fig. 34) tak, iż tylko jeden koniec 42¹ rygla 42 opiera się o ściankę samolotu. Wszystkie opisane wyżej zamki mogą być również połączone z drzwiczkami tak, jak przedstawiono na fig. 35, wtedy jednak musi być wycięty podłużny otwór 96 w ściance, o którą opierają się drzwiczki. Otwór 96 przepuszcza w kierunku podłużnym rygiel zamykający 42, który po obroceniu o ćwierć obrotu opiera się obydwo- ma końcami 42¹, 42² o ściankę stałą.

Taki układ, wymagający wykonania otworu 96 w ściance, posiada szereg zalet, a mianowicie rygiel może być stosunkowo krótki gdyż wystarczy, jeśli ramiona rygla po jego obroceniu zachodzą krawędzią otworu 96 tylko o 2 do 3 mm, ponieważ rygiel, opierając się obydwo- ma końcami o ściankę, daje pewniejsze zamknięcie, aniżeli wtedy, gdy jeden koniec rygla opiera się o drzwiczki. Poza tym miseczka lub trzpień klucza wchodzi do otworu, wywierconego w nieruchomej ściance, tak iż nie ma obawy utworzenia się drzwiczek po nadmiernym wygięciu rygla, co mogłoby umożliwić ześlizgnięcie się rygla z brzegu ścianki samolotu.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Zamek ryglowy do pojazdów mechanicznych, zwłaszcza samolotów, posiadający klucz obrotowy o odchylnym uchwycie, osadzonym w otworze jednej części zamka, połączonej sztywno z ruchomą ścianką pojazdu, i opierającym się drugą częścią o nieruchomą ściankę tego pojazdu, znamienne tym, że zawiasa zamka, stanowiąca trzpień (20) klucza, posiada kształt rurki, opierającej się zewnętrzną powierzchnią na brzegach otworu stałego narządu (30) zamka, dzięki czemu otrzymuje się prawidłowe prowadzenie trzpienia klucza,

zabezpieczające od ewentualnych odkształceń poszczególnych narządów zespołu.

2. Odmiana zamka według zastrz. 1, znamienne tym, że trzpień (33) klucza jest wykonany z odcinka taśmy blachy odpowiednio zgiętej, tak iż posiada w jednym końcu przegub do uchwytu (21) klucza oraz kształt rurkowy o prostokątnym przekroju, zapewniający prawidłowe prowadzenie trzpienia w otworze stałego narządu zamka.

3. Zamek według zastrz. 1, posiadający rygiel zabezpieczający, który wchodzi do podłużnego otworu narządu ruchomego, w celu uniknięcia przypadkowego obrotu klucza, znamienne tym, że odchylny uchwyt (21) klucza posiada występy (27¹, 27²) względnie jeden występ środkowy (27), które w podniesionym położeniu uchwytu klucza zwalniają płytkę ryglującą (24, 34 względnie 56) odryglowując klucz i umożliwiając jego obrót, a tym samym otwieranie zamka jedynie przez zwykły obrót klucza.

4. Odmiana zamka według zastrz. 1 — 3, znamienne tym, że klucz posiada miseczkę (30), która służy do przymocowania całego zamka do ruchomej ścianki pojazdu, przy czym odchylny uchwyt (21) tego klucza może być ukryty w miseczce po zamknięciu zamka.

5. Odmiana zamka według zastrz. 1 — 4, znamienne tym, że krążek ryglujący (34) posiada występ ryglujący (37 względnie 57), który wchodzi do otworu w miseczce stałej (30) i jest tam dociskany sprężyną (38 względnie 58) klucza w położeniu zamknięcia zamka, natomiast po wychyleniu uchwytu (21) klucza krążek ten jest wypychany powyższą sprężyną usuwając występ z otworu miseczki i umożliwiając swobodny obrót klucza.

6. Odmiana zamka według zastrz. 1 — 5, znamienne tym, że krążek ryglujący (34) oprócz występu ryglującego (37) posiada drugi występ (36), wpuszczony do szczeli-

ny (40), wykonanej w pewnej części obwo-
du miseczki (30), który umożliwia wyko-
nanie obrotu tego krążka względem tej mi-
seczki tylko o pewien kąt, a tym samym u-
możliwia właściwe nastawienie rygla (42)
w dwóch skrajnych położeniach, a miano-
wicie w położeniu zamknięcia i otwarcia.

7. Odmiana zamka według zastrz. 2 —
6, znamienna tym, że przynajmniej jedno
ramię rygla (42), wykonanego z płytki za-
giętej, jest nieco zakrzywione, tak iż rygiel
posiada na jednym końcu powierzchnię po-
chyłą, umożliwiającą nasunięcie rygla na
powierzchnię oporową ścianki pojazdu.

8. Odmiana zamka według zastrz. 2 —
5, znamienna tym, że wewnątrz trzpienia
(33 względnie 65) posiada języczek ryglu-
jący (56 względnie 69), ślizgający się wy-
stęgami (57¹, 57²) w wycięciach ścianki
trzpienia klucza względnie między ramio-
nami (67¹, 67²) tego trzpienia bez możno-
ści obrotu względem niego, przy czym bo-
czne występy (69¹, 69²) języczka (69)
wchodzą do wycięć (61¹, 61²) w miseczce
stałej (30), uniemożliwiając przypadkowe
obrócenie klucza w położeniu zamknięcia
zamka.

9. Odmiana zamka według zastrz. 8,
znamienna tym, że uchwyt klucza posiada
kształt płaskiego łba (64) ze szczeliną (65)
i środkowym otworem (66), z którego wy-
staje w tej szczelinie trzpień (69³) narzą-

du ryglującego (69), dzięki czemu klucz
może być odryglowany i uruchomiony za
pomocą śrubokrętu lub podobnego narzę-
dza.

10. Odmiana zamka według zastrz. 1
— 9, znamienna tym, że uchwyt klucza po-
siada kształt przycisku (87) o zewnętrznej
chropowatej powierzchni, dzięki czemu
klucz może być obrócony po naciśnięciu
palcem tego przycisku i obróceniu go.

11. Odmiana zamka według zastrz. 10,
znamienna tym, że przycisk jest wydrażo-
ny i posiada zagięte do środka łapki (87¹,
87²), które ślizgają się w rowkach (85¹,
85²) łba (84), sztywno połączonego z
trzpieniem (85) klucza (83), umożliwiając
obróć łba klucza po naciśnięciu przycisku
(87).

12. Odmiana zamka według zastrz. 10
i 11, znamienna tym, że przycisk (87) po-
siada ryglujący haczyk (90), sprzęgany z
poprzeczką między otworami (81¹, 82²) mi-
seczki (30), który utrzymuje przycisk w
dolnym położeniu schowanym uniemożli-
wiając jednocześnie przypadkowe obróce-
nie się przycisku.

Jacques François Gabriel
Chobert.

Zastępca: I. Myszczyński,
rzecznik patentowy.

Fig. 1

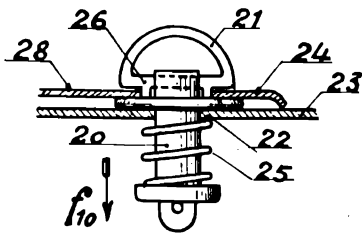

Fig. 3

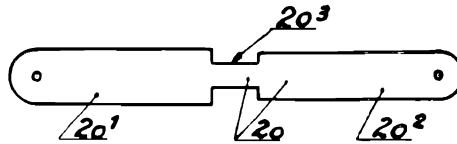

Fig. 4

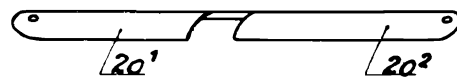

Fig. 2

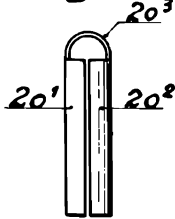

Fig. 5

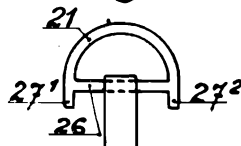

Fig. 6

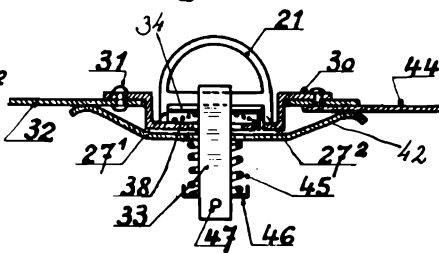

Fig. 8

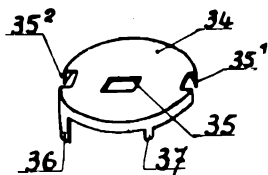

Fig. 7

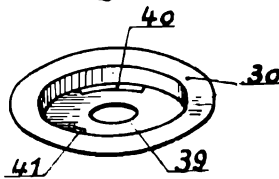

Fig. 9

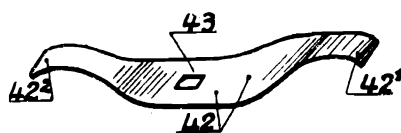

Fig. 10

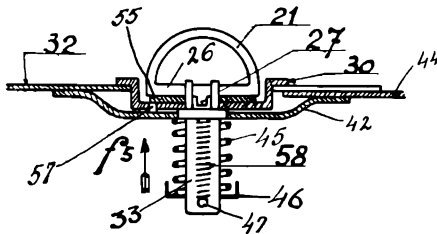

Fig. 11

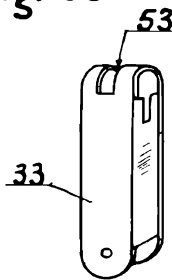

Fig. 12

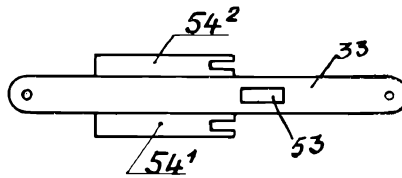

Fig. 13

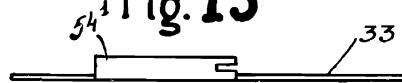

Fig. 14

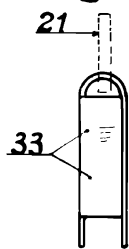

Fig. 15

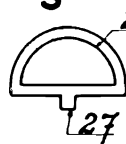

Fig. 16

Fig. 17

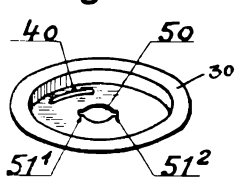

Fig. 18

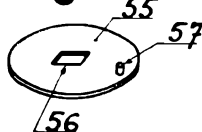

Fig. 19

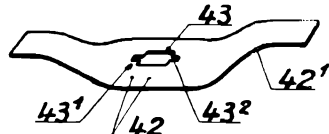

Fig. 20

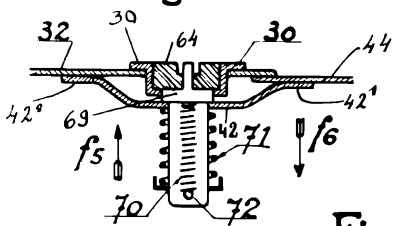

Fig. 21

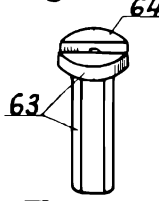

Fig. 22

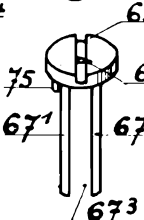

Fig. 24

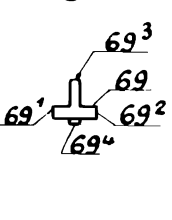

Fig. 23

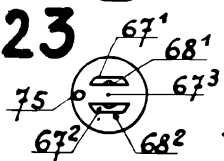

Fig. 25

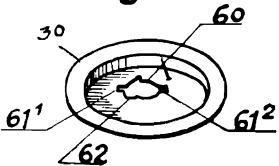

Fig. 26

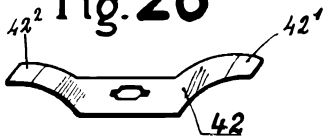

Fig. 27

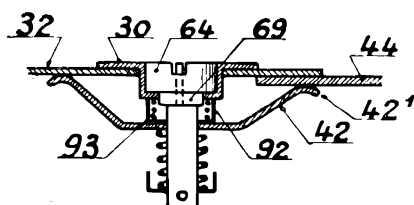

Fig. 28

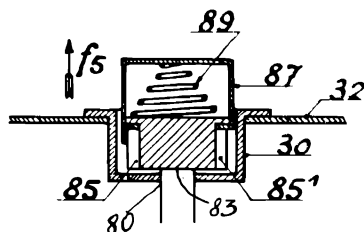

Fig. 30

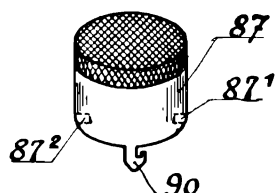

Fig. 29

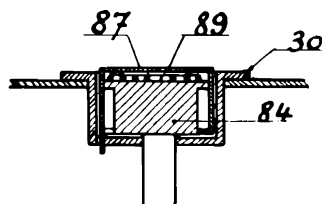

Fig. 31

Fig. 32

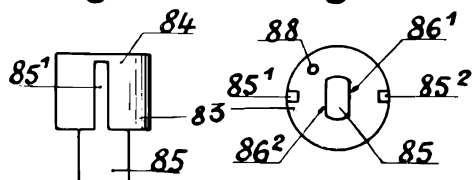

Fig. 33

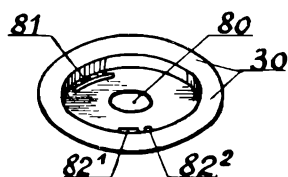

Fig. 34

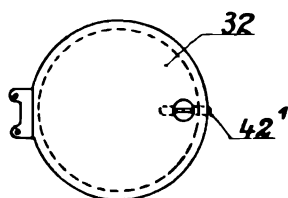

Fig. 35

